



אולם, כפי הנראה, שהאוצר רוצה את עמך מוגבל לקבוע בדיוק את תנאי האטראי בחקציב המיתוח. האוצר חוצה להיות בטוח, שהוא יקבל בחזרה את ההלוואות שהוא נותן. אם יוקח כלי אשר שמו יהיה בנק לחקלאות, הוא יקבל הוראה לפעול ככל בנק, ולתת הלוואה רק למי שיוכל להחזירה. כל עוד לא הוקם הכלי הזה, ששמו בנק לחקלאות, הועלתה הצעה - כדי לא להספיד את העונה, את הזמן ואם הכסף העומד לרשותנו - למצוא חלופה לבנק לחקלאות. בחוקף תפקידי, נהלה מו"מ עם בנקים, והבאתי אותם למו"מ עם האוצר. הבנקים מסכימים לקבל את הכספים למיתוח ולפעול לפי הוראות הממשלה, וברגע שיוקם בנק לחקלאות ממשלתי, הם מוכנים להעביר אליה את כל החקיקים בשלמותם. כלומר, הבנקים מוכנים לעבוד כמכני הממשלה עבור השלוח. הבנקים מוכנים לעבוד עם האפרטיה שלהם לפי הוראות הממשלה למי ומתי לתת כסף. האוצר אינו מוכן לקבל דרך זו, כי הוא אומר, שכספי המיתוח מבוטחים על סמך סקרעיות וזה צריכים להשתלם על ידי מי שמקבל אותם, או, במקרים מסוימים, מהחקציבים של המשרדים השונים. למשל, הכסף למלילה כבישים, או לתיקונים ניתן על גבי סעיף מסוים בחקציב, והאוצר חושב שבמשך 10 שנים החקציב יטל את זה, כלומר, ההכנסה של הממשלה תטל את זה. אנו, משרד החקלאות, הכנחנו בחקציב המיתוח רק סכום קטן של 450 אלף לירות לפעולות מסוימות, ולא ראינו כל אפשרות להוציא אותן להלוואות. חקציב המיתוח של משרד החקלאות מגיע ל-7 מליון ל"י ועוד מליון ל"י מהשנה שעברה שהיה מיועד להקמת הבנק לחקלאות. מחוץ הסכום הזה יש לסוכנות כ-3,250,000 ל"י (החנאים להחזרת סכום זה יקבעו בין הממשלה והסוכנות); 450 אלף לירות למסקי עזר לירקנות ל"י באופן מיוחד על ידי חקלאים, אלא בקטגוריה של העסקה אשר מאחריה יעמוד חקציב משרד העבודה; 500 אלף ל"י לטווקים חקלאיים בערים אשר מאחוריהן תעמודנה העיריות, או חבקה המטווקים. לאחר המחתת הסכומים הנ"ל נשארים למשרד החקלאות 3,8 מליון ל"י למיתוח חקלאי. כיצד ניתן סכום זה?

האוצר רוצה לתת סכום זה לבנקים כמקדון ל-10-7 שנים ברבית של  $3\frac{1}{2}\%$ . הבנקים הבאים בתשבון הם: אמ"ק, בנק הפועלים, ניר, הבנק המרכזי והבנק החקלאי. כהצעה משרד לבנקים הצעתי, שהבנקים יוכלו לפחול קלינטים. אילו ל"ניר" היתה אפשרות למכור אובליגציות ל-12 שנים ברבית של  $5\%$ , היתה עושה זאת. מדוע אם כן לא יקבלו הבנקים דרך זאת? יחסבו נא שאלו הן אובליגציות למספר שנים ברבית של  $3\frac{1}{2}\%$ , ויפעלו בהתאם לרצונם. הבנקים מסכימים לדרך זו. אולם לנו אין דרך טובה, כי לפיה יצא שמסקי כמו: מזרע, אפיקים דגניה וכו'. יוכלו לקבל אטראי ומסק כמו מצובה, לא יוכל לקבל. אם ברשימת הקלינטים של הבנקים יהיו המשקיים שילבו לקבל אטראי -  $70\%$ , נוכל לשכנע את הבנקים לתת הלוואות גם ליחידים -  $30\%$  אילו היינו רוצים למצוא דרך אחרת לשאלה זו, היינו צריכים להביאה בסני ועדת הכספים של הכנסת וזה היה לוקח זמן רב. לכן, כדי לחסוך בזמן, החלטנו על הדרך הנ"ל בפגישה שהיתה לנו אחל על מנהלי הבנקים. היות ועדיין אינני יודע כיצד הבנקים ישחמשו בזכותם לפחול קלינטים, אינני יכול לומר עתה את נשטרך להגדלה מסוימת ומה תהיה הגדלה זו.

ט. גורן: עוד כמה שידוע לי הבנקים דורשים ערבות.

ח. הלפרין: דבר זה נוגע לפעולות מסוימות. אם משרד החקלאות ידרוש מהאוצר ערבות ל-800 אלף לירות בסעיף מסוים, האוצר יסכים לתת את הערבות אבל מאחוריה יעמוד החקציב הרגיל של משרד החקלאות, ועל משרד החקלאות יהיה למצוא מדור מתאים להתחרת ההלוואה מהחקציב הרגיל.

כל הגדלה בחקציב תחול בקושי של המטבע הזר. כדי להפיק את החקלאות לעונה זו, החודש, דרושים לנו 2 מליון דולר, וקבלנו רק 50 אלף לירות. מובן, שאנו יכולים לעשות יותר אם נגדיל את כל הסעיפים. אנו יכולים להוסיף עוד מליון ל"י על ה-3,8 מליון ל"י על ידי כך שנוסיף 100 אלף לירות לכל סעיף וביניהם גם מגדלי ההחמצה שמו לביא מתנגד להם כל כך.

אני מציע למר לביא לראות את מגדל ההתמחה שנבנה עכשו בגבע עבר  
1200 מון מציר ואז יוכח מה זה יתן לתוצלת היצור בתוצרת הרסה.  
אנו זקוקים ל-2 מליון דולר, כדי להגדיל את שטח המפעלים, הדיג;  
להקים מחנני קירור לחלב, תסווי אדמה וכו'. לכל ענין וענין דרוש  
לנו מטבע זר.

פ. גורן: הרושם המתקבל מדבריוך הוא, שאלוהי  
'ונרכל' להוציא את כל תקציב המיחות,  
מבחינת ההתמחה של המטבע הזר.

מר הלפרין: חושבני שהפורטורשיה בתקציב המיחות  
אינה נכונה. 7 מליון ל"י לפיחות התקלאות  
מתוך תקציב המיחות בסך 65 מליון ל"י, אינה מספקית. על כל פנים  
אינני חושן טענה קיטוח. הכלכלה הישראלית חייבת לנהל כל מדק, כל  
אפשרות וכל כוח, שיכולים להרחיב את היצור והפחיד, לקטן במטבע זר.  
ישנן הצעות המאפשרות לעשות זאת, אבל באם אין עושים זאת, עוצרים  
את התפתחות הכלכלה.

היו"ר מ. בדר: אני מצטער, שהנך מתקשה להגיד ברגע,  
באופן ברור, מה היא תבישתך. אולם,  
מצדי, אינני מתקשה להגיד מהו הרע בכל הענין הזה. הרע הוא בזה  
שנעשה פיגול ב-8 מליון ל"י - תקציב מסדר התקלאות - בין גורמים  
שונים ואחרים. ענינוך לאתר אסמבל בסך 3,8 מליון ל"י ננתן על ענינים  
שה הזכוה "למסור" מטק זה, אך אחר בקבלת אשראי; בנסיה לדון על ענינים  
אלה מבחינת בנקיה ועל כל ללכת למקומות מסותחים ולהגביר את  
המחסור בידים עובדות באיזורים מסוימים, שבהם צריך להתגבר על  
תקשיים בחקומת העבודה המאוממת עם הכוחותציאל המכני שישנו בידיות,  
במקום ללכת לאיזוריה אשר בהם אנו מקונינים להרבות בישוב התקלאי.  
אני חושב, שהועדה צריכה לתח את דעתה על ענין זה.

אינני מקבל את הדעה, שעד שיוקם הבנק  
הממשלתי לתקלאות, יש להקים מוסד "ד-הוק שיוצא לכוחל את מתן  
ההלוואות בסך 3,8 מליון ל"י. לדעתי, זהו ליכוי אשר כתוצאה ממנו  
מר הלפרין אינו יודע את ישירך להוסיף על 3,8 מליון ל"י שכוח נוסף.  
לנו אין ענין בהקצבות על המליו. עלינו לתח את דעתנו על בעית  
הדוויזיה.

לפני כשבועיים היתה הצעה של בעלי  
הלווים על המשבר שנוצר באחסנה לטק זה. הועדה המסנה אשר דנה  
בבעיה זו, הוחלט על מתרון זמני, להזמין 8 אלפים מון גרעינים מתו"ל  
באשראי לזמן קצר, ואני מקוה שדבר זה יואה לפועל. את נכון הוא  
מה שאומר מר הלפרין - ואין לי כל סבה להחיל ספק בכוונות הובר -  
חרי אנו עלולים לצבד את העונה ממחמת המחסור הדוויזיה. המצב בתקלאות  
אינו יומא למצב בחקשיה. מה שאין עושים בקונה המתאימה לתקלאות,  
אי אפשר להשיג זאת בקונה אחרת, מה שאין כן בבית חרושת. את בית  
חרושת מפסיק את היצור לטודט יחיי בגלל מחסור בחומרי גלם הוא יכול  
להשיג היצור מוגבר בעטי מסמרות בחודש אחר.

אני הליחי דעה, שתהיה לנו קונקמיזיה  
של תביעותנו. הועדה שלנו עוסקת יותר בעתדלות ובמיוון מאשר, במי  
בהצעות קונקרטיות המתיירות את מישתו לפעול.

מר הלפרין ניסה להגיש לידי מטרה בקשר  
לתקציב המיחות, אבל אני אינני יכול לתמוך את ידי על זה, כי מטרה  
זו שמה לאל את כל ההצעות והברור במנינו בתכנית ל-4 שנים. איננו  
יכולים לקבל את ההצעה שתהיה מר הלפרין, כי מתן האשראי יהיה  
חלוי בהנהלת הבנק.

ז. הלחריץ: וענה לי, כי יגד תוכל הממשלה לעמוד בלפי חומר בתחנות.

היו"ר מ. בדר: החשבה היא, שפעל הממשלה לאיזן בעומק בנק לחקלאות.

ה. הלחריץ: בנק זה יפקל גם הוא ככל יתר הבנקים.

היו"ר מ. בדר: החשבה שהובאה לפנינו היא, שאנו נחליץ ונחמק מהממשלה ומהכנסת להגדיל את

תקציב הפיתוח החקלאי שנקבע בהכנסת הממשלית. על כך ענה מר הלחריץ שאינו יודע באיזה סכום יש להגדיל את התקציב משני טעמים: א. מכני גילת הממשלה, שאפשר יהיה למקורל במסגרת הפיתוח רק בקטגוריות בנקאיות; ב. מכני שכל הורחמת קטורה על דרוזיות.

א. בהיר: הצעה לסדר היום.

על לנו לדעת מה תהיה החלטה ועדת הכנסת על הטיסול בתקציב הפיתוח, היות ולא ברור עדיין גלו ועדות תדונה בו. את ועדת הכנסת וחליטת שלנין התקצבות של הממשלה הוא בסמכות אבסקלומיבית של ועדת הכנסת, הרי תפקיד ועדת הכלכלה יהיה אך ורק המלצה. את ועדת הכנסת וחליטת שועדה משותפת של ועדת הכנסת, כלכלה ועבודה תדון בתקציב הפיתוח, הרי מתפקיד ועדת הכלכלה יהיה לדון על הענין לא רק מבחינת סעיף זה או אחר, אלא מבחינת הבנין הכללי של כל תקציב הפיתוח בסכום של 65 מליון ל"י טורך הנחה שסכום זה הוא כולל ויש לחלקו. לכן, נצטרך להתחשב עם כל הצרכים העומדים בפנינו. על כן, אני מציע, שעד אשר לא תחבל החלטה פוזיט' בוועדת הכנסת של צורה הטיכול בתקציב הפיתוח, לא נדון בשאלה זו. אני סבור, שעלינו לבקש ממשרד החקלאות להביא בפנינו באופן קונקרטי את בעיית החכומים הדרושים במטבע זר בטביל' הזמנת הדברית הדרושים לביצוע התכנית החקלאית לקראת עונת הסתו. כן אני סבור, שעלינו להזמין את משרד החוץ לישיבה הבאה בכדי לדון אחר על מצב המטבע וזר בתקציב משרד החקלאות.

ענה, אני מציע שנשמע את הדין וחשבון של ועדת המסנה בעלות האספקה ליפס הלול והרפת.

ה. לנדאו: חושבני, שכל ההצעות לסדר הבאות באמצע דיון בשאלות מסוימות, אינן מביאות כל תועלת. אנו מסיקים ענין אשר נמצאים בו, ועובריט לבקשה חדשה, אבל הרי נצטרך לחזור לדיון ענין. לדידי, אין זה חשוב ברגע זה איזו ועדה תמלל בה, היא הפיתוח. בתקציב הפיתוח ישנם 2 אדריט הטונים אחד מהשני: הצד הכספי הקובע את החכומים הטונים והתאמתם למטבע זר, והצד המהותי של התקציב. לכן, אני חושב שאין צורך להמשיך את הויכוח על הצד המהותי של תקציב הפיתוח. אני סבור, שעלינו לדון בצד המהותי של הויכוח מיד, ואת הדין וחשבון של ועדת המסנה נוכל לשמוע בישיבה הבאה.

מ. ארנו: חושבני, שאנו, בדרך כלל, איננו ממלאים

את תפקידנו הישיר. אין זה מתפקידנו רק לחוות דעה. לאחר ששמענו גם את משרד החקלאות, גם את משרד המסחר והתקשית, וגם את ד"ר גרינבאום על תכנית הפיתוח ל-4 השנים יש ביכולתנו להחליט את הדברית הוויכוחית ביותר ומתו הסכום אשר יש להקציב לכל אחד מהם. אמר לקבל את הצעת חזר הכנסת באיר. זה דבר לחוד. אולם תפקידנו העיקרי הוא לומר, מה יש לעשות בתכנית הפיתוח הכללית של הארץ.

היו"ר מ. בדר: איננו עומקים בשאלה, מה ה' חקיקה  
הועדה.

ט. לביא: ברור, הוא, לבחור ועדת הכלכלה חסידנו  
העיקרי הוא, לדרון בכל העניינים הנרגעים  
לחקלאות. בפנינו עומדת השאלה אם החקלאות תלויה גם היא, כמו  
הועדה, במטבע זר. אם כך הוא הדבר, הרי על החקלאות להסתגל  
לחנאי המטבע הזר שאנו נמצאים בהם. בשבילי זהו הדיבר הישגב ביותר.  
כדי להבהיר את דברי אשתמש בדוגמה שהביא מר הלפרין: מגדלי  
החמצה. מגדלי החמצה תבנוליה מבטון זה דבר טוב מאוד. וולם, כאשר  
ישנה בעיה של דרויזיה, אפשר להשתמש בתבניות במקום מגדלי החמצה.

מר הלפרין דבר על האשראי שינתן על  
ידי הבנקים בעיקר למסקים וחתיקים. על כמה שאני מכיר את המסקים  
וחתיקים הרי הם יכולים להסתדר בעצמם, מה שאין כן לגבי המסקים  
החדשים. לדעתי, עלינו לגשת לדיון בתקציב המיוחד בכיוון לגמרי  
אחר.

ה. מורדר: אני חושך בהצעת חבר הכנסת בהיר.  
עלינו לדעת מה יהיה חקיקתנו בדיון  
על תקציב הפיתוח. יש הודל, את חקיקתנו יהיה לקבוע את סעימי  
התקציב, או לחת המלצות. אני סבור, שיש לדחות את הדיון בתקציב  
הפיתוח לישיבה הבאה. וולם, ברצוני להודות הערה: את ישנה איזו  
חשיבות לועדת הכלכלה, הרי חקיקה אינו יכול להיות אך ורק  
שדלנות וחיוך. בענין תקציב הפיתוח ברור הוא, שכל ידי תקציב  
הפיתוח נקבעת הפוליטיקה הכלכלית שלו, לכן אני מציע, שיושב  
ראש הועדה ידרוש את השתתפותנו בדיון על תקציב הפיתוח.

א. ריקנטי: עיריית כפר כמה נעמלה על קיפוח  
מכחליות וועדת הכלכלה. אני חושב, שהועדה  
שלנו צריכה להיות הועדה בראש הירייה. היא צריכה לקבוע את הקיום  
הכלליים בחקלאות ובחעטיה על כל ענמיהם הכלכליים. לדעתי, ועדתנו  
היא מעין סמינריון של שאלות כלכליות אשר אינו מספיק על הכלכלה  
בארץ.

היו"ר מ. בדר: בחור יושב ראש ועדת הכלכלה מענתי מענה  
זו שנמעה כאן בקשר לתקציב הפיתוח  
בישיבת ועדת הכנסת שהתקיימה היום, גם חברי הכנסת צבי יהודה  
ומזור טענו בחור חברי ועדת הכלכלה שבאופן לגטימי כל בעיה הפיתוח  
שיכת לועדת הכלכלה. אנו אמרנו, שאם דבר זה אינו מתקבל, יש להקים  
ועדה הדיוק אשר תורכב מועדת הכלכלה, ועדת כספים וועדת העבודה.  
כפי ששמענו נדחתה ההחלטה בענין זה.

אינני מחבייט בזה, שאין לנו כוח אחר  
מאשר שדלנות. אני חושב שהדיון בועדת המסנה בשאלות האמטקה, יחד  
עם שר האמטקה שהוא גם שר החקלאות, עזר במידה מסוימת להעתיק את  
חאריך המטבר באמטקה לענפי הלול והלחם מתאריך של הורה לתאריך קצת  
יותר מאוחר. אין זה פתרון מלא לבעיה, אבל אין לנו דרך אחרת לדרון  
בבעיות מבחינת העתיד. מטרה כך, החחילה ועדת המסנה לברר מעימים  
מעיינים: היא עדין לא גמרה לדרון בכל העימים, אבל היא מוכנה לנכון  
להביא את המעיינים הקטורים עם ענפי הלול ללדעיה ולבידור במליאת  
הועדה.

הוטבני, שאני מסכם, לפני דעת רוב הועדה,  
שתביעתנו ממשרד החקלאות היא, להמציא לנו מיד את החומר הקשור עם  
תקציב הפיתוח.

אני מציע, שמר נבי יהודה ימסור לועדה  
את המיכומים שנתקבלו בועדת המסנה.

ה. לנדאו:

אני ממסר לנודע, שבאותה ישיבה בה  
הוחלט להעביר את הענין האמנותי למיכאל  
בועדה המסנה, פניתי ליושב ראש הוועדה  
לועדה המסנה, כי ראיתי צורך להמציא  
לחברת המסנה, אך לא עמד בהסמכותו. אני מקרה  
שעבר קרה מתוך אי-הבנה גרידא.

היו"ר מ. בדר:

אני רמיתי להזמין לישיבת, אבל דוקא  
באותה ישיבה, בו התקיימה ישיבת הועדה,  
לא נוכחתי בהנפת.

עמי יהודה:

חברים, לאחר שנודע לועדה המסנה שבקיים  
האמנותי ללול נמחרת זמניה על ידי טאמני  
הממשלה, ועל ידי המסנה ומחאימה של  
מבאה הועדה לנכון, לדרך בבקשה האמנותי  
מסקנות אשר תובאנה בפני מליאת הועדה.

בהנחה יפוזית לבירור, גמלה הטאלה:

אני ובאיו מידה הארץ יכולה לספק את צרכי הכלכלה  
מהאדמה בטביל הישוב כולו. היות וסמכותה  
יכולנו להכנס לכל צרכי המדינה של ארצנו  
אנו החקיד הראשון, לבדוק את ענין החקיד  
המטק חתי, הכולל את הרכה, הלול והדיג, לידי  
המטק את אמנותה בתוך הארץ הלא תהיה  
לשגלה מתוך השקפה זו, מיד התעמדה בפנינו  
הראשונה והיא: אנו נוכל להגיע, לפי תנאי  
לעודפי יצור במטק חתי למטרות האמנות, או  
ונהל לספק את הצרכה הארץ.

היא

המסקנה הראשונה שאליה הגענו, שבפרסיה  
של הזמן הנראה לעינינו; אין לנו על קודמי יצור  
ענף מספיק הזה, אלא יש להשוב בראש וראשונה  
על אמנות לנודע.

המסקנה השנייה, נובעת מהמסקנה הבאשונה

היא, שהיות ראוינו יכולים לחשוב כרגע על  
כך, שאמסק החקלאי מטלשה הכורגים הנ"ל יספק  
ולא יותר, כי אחרת אנו עלולים לערער את  
שמוך הכרה יוצר מצב של חממת השוקים, והחקלאים  
בגלה שלא יוכלו לקיים את מסקנת. תוצאה שניה  
יכולו ליצר, כי אנו יכולים ליצר רק את חומרות  
מספיק לקיום.

מתוך האמנות האמורות בחנו את מצב

הענפים השונים, והחולנו אנו הלול. בין ההצעות  
עומסק הקייה והמטרות, באיזורים המיועבים  
בזמן הקרוב, יספק את חומרות על ידי עבוד  
אינה מיועבים, וניתניה לעבוד חקלאי, השמחה  
800 אלף למליון דונם בקרוב, אלה אשר הביאו  
ראו לפנינו אמטרות, שאדמה זה חחולק לעבוד  
שנין להם שחתי קרקע, כדי שיוכלו לעבוד ולהוציא  
ספק את חמרות לוליהם במידה האמטרית, השקפה  
רצויה מבחינת החומרה למושל. לא כל המשקיה  
וכלים מספיקים כדי שיוכלו לנודע למרותיהם  
מצב הזה, שרק חלק מהמשקיה המצויד כהלכה  
לעומת זה, רעיון יותר רציונלי הנקודה זו  
ומיטביה של המדינה, שיקדימו את החתיכות  
אינטנסיבי אשר יצטרכו לנשאר חקומה די  
גרעיניה. גרעיניה אלה ימכרו במחיר המתקבל  
שיקבעו על ידי המטרות המונימלי ויקמרו לרשות

ראו, אחת משתינו, או שנמצא במיזב המוצא ללחכניות, לגדל וללכת את ענף הלול מבלי להזדקק לגרעינים מן החוץ, אבל היות ולטנינו עומדת השאלה של אספקת החקלאים מכל המינים לאוכלוסיה ומצד שני עומדת השאלה כיצד להגיע לאי-חלוח באספקה מן החוץ, תצטרך הממשלה להקטין את יבוא האספקה לצרכיה אחרים ולהגדיל את היבוא לענף הלול, או, אם לא נגיע לאסטרטגיה כזוהי, תצטרך המדינה להקטין את ענף הלול. ועדת המסנה בחנה את הדרך הראשונה והגיעה לידי מסקנה, שמחמישה דונם שלחין אמטר להוציא אספקה מלאה ל-100 עובדות. היות והגענו למסקנה הנ"ל היינו צריכים לדעת, בהחשבת עם ההנחות שזכרנו מראש, שלא נובל ליצר יותר מאטר לתצרוכה החוץ, כי אחרת נגיע למסבר. לכן, שק לנו מה יכולה להיות התוצאה הארץ בחלק זה של המסקן, שמו ענף הלול, ובכדי להגיע למסקנה כל שהיא העמדנו, באופן מסעוד, את שתי השאלות: א. מה היא התפתחות ההתישבות לפנינו עומדת? ב. מה היא התפתחות העירונית לפנינו עומדת? מבלי לעמוד על דיוק המסטר הנחנו - בהחשבת עם אחד החסידים הראשונים של המדינה, מטעמים בטחוניים, פוליטיים ומטעמי אספקה, שהיה לישוב את שמח הארץ בחקוקה הקרובה ביותר שהייתה בין הכפר והעיר יהיה 4 ל-1; על כל 4 משפחות בעיר תהיה משפחה אחת בכפר. לסיכך יוצא, שכל משפחה חקלאית לא תוכל ליצר לטובת הארץ יותר מאטר לעצמה ולעוד 4 משפחות עלינו לדעת מה היא התצרוכה בביציה של משפחה בעיר, ואז להכסילה סי חמט, את זאת צריך ליצר המסק החקלאי, את אנו רוצים במלכה בריאה. את נבחון את ההנחות האמורות ונמצא אותן כנכונות, אינני רואה כל אמטרות לגדל במסק חקלאי יותר מאטר 100 עובדות. וכפי שכבר אמרתי אמטר להוציא את האספקה המלאה ל-100 עובדות מ-5 דונם שלחין. את נלך בדרך זו, נבריא את המסק החקלאי בענף הלול ונחסוך את הדוריות המוצאים ליבוא מהחוץ.

אולם כאן מתעוררת השאלה. מה תהיה עם אותו מסק חקלאי המבוסס על ענף הלול בלבד, ואינו מיצר כל תוצרת חקלאית אחת. מטעמים אלה מתקרבים יותר לתרוטת מאטר לחקלאות, כי אינו מבוססים על אספקה עצמית.

לא

ועדת המסנה ראתה המותר והכרחי להגיד למטעמים אלה: היות והארץ אינה יכולה לשאת תרומה של ביציה, תחולו לקינים את מסק הלול. נהפוך מה, אנו אמרנו, שהמדינה צריכה להגיד למטעמים אלה: היות ואני אמטר לקינים מסק חקלאי על ענף הלול בלבד, נעמיד לרשותם שטחי אדמה מתאימים ועל ידי כך תוכלו לשנות את סני המסק שלהם, ולעבור למסק חקלאי נורמלי, אורגני ובריאה.

לא התעלמנו מהעובדה, כי ילול להיות אחוז ידוע של בעלי מטעמים כאלה, חוליים, נכיה זקניה וכו' אשר להם לא נובל להציע את הדרך הנ"ל, אלא הגענו לדיעה שיש לאמטר לבעלי מטעמים אלה להמשיך ולקיימם את מטעמיהם, או לקזור להם לעבור במסק מסכו שניים למקצוע אחר.

בקטר

חזרנו על גישתנו לענף הלול גם לענף הדיג והרפת. ביחס לענף הרפת, למי אותה גישה, אנו צריכים להגיע בעזרת מטרד החקלאות על יסוד חכנית הפיתוח ל-4 שנים, לאספקה עצמית של הרפת. ליצור חלב, גבינה, לבן, לבניה וכו'. השאלה היא רק אם לא תחזור כאן אותה תוכנה, שאנשים יעסקו במסחר בחלב ובתוצרת חלב רק על יסוד זה שהם יקנו את החלב ממיטתו אחר. עלינו להביא את ענף הרפת לידי הסדר כזה של יצור המקומי ימסק את תצרוכה הרפת ועל ידי כך לחסוך במטבע זר.

באשר לענף הדיג, נצטרך לאכין חכניה טובה במקומה. מסק הדיג מורכב מ-3 ענפים:

א. דיג באגמים: בגמ כנרת, ים החולה והיתר האגמי שאנו עומדים ליצר הודות לתכניות המיזב העירוניות והארציות, ביבניאל על שטח של 14 אלף דונם ובבית נטורה שבגליל העליון. כמו כן יהיו לנו כמריים רבים, וכל זה כדי להגיע לדיוג שאינו מצריך אספקה נוספת על אסון הנמצא במיזב.

ב. דיג בבריכות. האספקה לענף זה מבוטחת גם היא, כמו ענף הלול, על יבוא מהחוץ. אחד החסידים הראשונים

הוא

במעלה של מטרה התקלחות למצוא דרך כדי לפתק את המזון לדייג  
הבריכות מתוצרת מקומית.

ג. דייג ימי. ענף זה מפותח בצלמי

במידה קטנה מהד אף על פי שהוא מאורח יסוד לחיתוח גדול ולאחמ  
מרוכה לצרכי האוכלוסיה. הנקודה זו יוני מרשה לעצמי לומר שני  
מטפחים. בחתילת מספר קצמאוננו, כאשר המדינה עמדה בפני מחזור  
גדול בדוויזיה, הוחלט לתת לאוכלוסיה, כמזון חלבוני, יותר דגים.  
היות רבייה בתוכנו, אשר חסרו שלא נוכל להחזיקים על דיצמה של דגים,  
אולם, הם אינני טוחה, הרי האוכלוסיה שלנו התרגלה לכך כשה שרגיליה  
לכך אנשי ארצות אחרות, שמשלן גיין בעיה דוויזיה. הארצות אלו זורכת  
כל נכס 40 ק"ג אינו לשנה בו בזמן ששאלנו זורכת כל נכס 20 ק"ג.  
המפותח להגדלת המסקה הדגים הוותן, הדליג הימי. זהו דבר שאין לו גבולות;  
אשר לדוג מחוץ למים הטריטוריאליים. כך נראות רוב המדינות, אשר  
אינן יכולות לדוג במימיון הן. אנו לא רק שאיננו דגים מחוץ למים  
הטריטוריאליים שלנו, אנו איננו מנטלים במדה מספקת את הדיג הנמצאת  
בחוטי ארצנו. עלינו להחזיר בעיה זו לחיסול דווח של מטרה התקלחות  
אשר יכין חכמיה, שתאפשר להדליג את כמות הדגים שהאוכלוסיה זורכת.

רבותי, כל החכמיות הללו אינן ניתנות

להגשמה תוך יום יומיה: תוליה, אשר לומר שבמשך שנה, לכל היותר  
3 שנים, נביא את המסק, באופן הדרגתי, למצב הרצוי.

ועדת המסנה לא ראתה ליקצמה את המסכות

להחליט בטענות הללו, ועל כן החליטה להביא את מסקנותיה למליאת  
ועדת הכלכלה אשר העיין בהן ותחנה עליהן את דעתה. את ועדת הכלכלה  
חמא את המסקנות הללו כנכונות, נבקש את משרד התקלחות לממט את  
כל ההנחות במספרים מדויקים, עד כמה שזה ניתן, ואז נביא אותן לויכוח  
בפני כוח יוחרגדול של ועדת הכלכלה יחד עם השריה הקטוריה עם  
עניני הכלכלה כמו: שר האוצר, שר התקלחות, שר האספקה וכו'. לאחר  
שנוכח מה היא חגובת הסורה הרחב למסקנות אלו, נאליט על הדרך את  
נמצע אותן.

ה. סודרר: ברצוני להחזיר הערה לשאלה ראשונה-  
האם יש בתערוכה המסק התקלחתי לדוג  
ליצוא. באופן פרינציפיוני, אני מוכן לקבל את גישת ועדת המסנה.

צבי יהודה: המדובר הוא רק ב-3 הענפים האלה:  
לול, רפת ודיג.

ה. סודרר: בנוגע לשאלה הגורלית של אלו וחרפת.  
שקלתי בהתענינות רבה את הדין וחשבון  
המעיין של חבר הכנסת צבי יהודה, אבל עלי להודות שאני מאוכזב מסקנת.  
אני מוכן לקבל את המסקנה הכללית של ועדת המסנה, לחמקידנו הוא,  
ליצוג לכך שהמסק התקלחתי לא יזדקק לאימכורם. אולם, אני מאור שכדי  
להגשים מחקנה זו יש ללכת בדרך של שלביה שלביה. לי נראה, שכיום  
ישנה דיספרופורציה גדולה בינו דרושיה לנו בכל חודש 2 מליון דולר  
ליצוג היטה ומספוא. זהו פחות די גדול. אני תורתי לי טועח המסנה  
חבחר בדרך של שלביה ולא חתמנן חכמיה כזאת אשר תשחרר אותנו בכלל  
מבעיה דוויזיה.

מדוע אמרתי בחתילת דברי שאני מאוכזב?  
אמרתי זאת, כי חשבתי שתסקידנו הוא, לדאוג לזמן יותר קרוב  
ולהציע הצעות יותר קונקריות. את ברצוני להיות אוטומטי, ולקבל  
את המסקנות שהביא חבר הכנסת צבי יהודה, הרי אפשר יהיה להגשים את  
החכמית תוך 2-3 שנים רק אם יהיה חזון מלא גיין כל המוסדות שלנו  
בענין הקצבות הקרקע.

אני שותל : מה יהיה מצב המסקנה בתקופת  
המעבר? אני מוכן לחלק את תקופת המעבר לשני חלקים : חדשים יולי -  
אוגוסט; וחדשים שלאחר אוגוסט.

חבר הכנסת צבי יהודה אמר, שהועדה שקלה את ענין הקצבת קרקע  
ובאת לידי מסקנה, שאחת המסקנות בעלי הלולים, שאין להם קרקע  
לגדול זרעיהן לאספקה עצמית, ובלו קרקע באיזוריה הבלתי מיושבים,  
או, באת אינם מסוגלים לכך, יחדלו לעסוק בענף הלול ויעברו למצורח  
אחרים. לשיטה כזאת, אני מתנגד/ בהחלט. אנו נמצאים במצוקה לא רק  
בענפי הלול, הרפת והדיג, ולדעתי, או לא נקבל את הביצים והדגים  
בכמות מספקת, לא נוכל להתקיים. אני יודע שקשה מאד לדאוג ליבוא בסר  
כי זה עולה בכסף רב. אולם, כתחליף לבשר עלינו לדאוג לגיטימי ודגים,  
לכן, אינני רואה דרך אחרת, מאשר לתכשר לבעלי הלולים, על ידי  
הקצבת קרקע מתאימה לגדל לעצמם את האספקה. את זאת אמר לעשות רץ על  
ידי הכנת חכמים קונקרטיים לכל כמר וכמר. דעתי היא, כי למסקי המזון  
יש להקציב אדמה באיזור תחליף ולא באיזור הנגב.

ביחס לגישה של "100 ממילות".  
אינני מוכן להיות שותף להצעה זו, אני  
נגד מיכניזציה של כל טיכורי המסך החקלאי. יתכן שגישה זו נכונה  
לגבי הקבוצים, אך לא כן לגבי הטיכורים אחרים של המסך החקלאי. אינני  
אוהב להיות חמיד באטליות; 100 עורות למסך איננו מספיקים.

בטיכור, אינני מוכן לקבל בתומן מיכני  
את גישה הועדה לענף הלול. לעומת זה, אני מוכן לקבל את דעת הועדה  
שעלינו להגיע בזמן מאוחר יותר למנימות על יבוא בענפי הלול, הרפת  
והדיג.

היו"ר מ. בדר: כרי שתברית אחריה לא יוזרו על כמה  
מדברי מר מורדר, ברצוני להעיר, כי  
הדברים שמר צבי יהודה, יצאו מתוך אהבה, כי זוהי מסרה אשר אפשר  
להגיע אליה בתקופה מסוימת. אין זה מתפקיד הועדה לקבל על יסוד חכמים  
זו חוק אשר יחזור טוכית את בעיות האספקה. קודם כל יש לקבל את חכמים  
הזאת, ואחר כך למצא את הדרך לביצועה.

ח. לנדאו: חושבני, שיש לקבוע עובדה ראשונית, טרם  
באיה לדון בבעיות האספקה; אחד המקורות  
למטבר האספקה בלול הוא: גידול מספר הממילות אשר עלה והרבה על  
המספר, אשר הוקצה למעשה על ידי משרד האספקה וקצוב; ישנה חריגה גדולה  
מתחומי המסר של 2,7 מליון ממילות, את זה במליון או בחצי מליון, אבל  
החריגה קיימת. ומשום כך עומד הלול במני מטבר. אני מקדם בברכה את  
עצם העובדה שמספר הממילות גדל, למרות שהתיכנון קבע מחות, כי אני  
מטוכנע, שבסוכו של דבר מסק הלול יתבהם אף על פי שאנו נמצאים כיום  
במטבר בענף זה. ענף הלול גדל, הי הוא ענף מכמים, וכל מי שיכול להקים  
לעצמו לול, עושה זאת. אולם, קומדת השאלה מאין לקחו בעלי הלולים את  
הגרעינים, כי למעשה לא הייתה בארץ כמות מספיקה של גרעינים לכן, ברור  
שהמסקים קנו את הגרעינים בשוק השחור והיו מקריים ששילמו 60 לירות  
עבור טון חיטה. ושוב נשאלת השאלה: מאין באו כמותו ניכרות של חיטה  
לשוק השחור? עצם העובדה שבאו כמותו ניכרות של חיטה לשוק השחור  
מוכיחות עלא היה תיקוח מספיק על מסק הגרעינים.

למנינו עומדת השאלה: קונקרטיים, אשר לדעתי לחלקה  
לטני חלקים: מהי המדיניות הכלכלית בשית האספקה לחודשים הקרובים ומהי  
חוכמים לחודשים הרחוקים.

בא ר למדיניות לזמן ארוך, נדמה לי על  
נוכל לחדש הרבה. אין ביכולתנו להגדיל את כמות הגרעינים המקומית תוך  
חודשים מספר; לא המדובר הוא בגידול שטחי קרקע באדמות שלחין, הרי  
זה קשור בהשקעה, בתוויזיטבכות אשר ילך למקומות אלה. אין בכוחה  
של הממשלה כיום להמרות של מישור שילך לאיזור באר-שבע את אינו רוצה  
בכך. כמובן, הממשלה יכולה להפיל חנקניות בשטח האספקה ולומר לאותו  
אדם אשר אינו רוצה ללכת לאיזור באר-שבע: באת לא תגדל אספקה בעצמך

לא תקבל האספקה ללול שלך.

אני לבור, שהתכנית לזמן קצר תהיה חלוף במצב האופר מבחינת הוויזיות, וכאן אני רוצה דרך זאת ויחידה, דרך זו מסכונה, אבל זוהי הדרך אשר בה הולכת הממשלה והיא: יבוא באסראי לזמן קצר, ולא דווקא בשטח האספקה ללול. הממשלה הולכת בדרך זו בשטח האספקה הכללית. אין זה חוד שחלק גדול של המגביות השנה יכסה את האסראי בדוויזיות בלשנת 1949, והשנה ימסך מסך המדינה לחיות מחדש על אסראי לזמן קצר. אני רוצה את הדרך הזאת כחלקה ומסוכנת, אבל את הסדור הוא על תכנית לזמן קצר, אינני רוצה כל דרך אחרת.

ברצוני להדגיש, שער היות לא נעשה כל נסיון להגיע לאספקה עצמית בשטח הלול. הדאגה לאספקה הלול התפוררה רק כאשר הגענו לעברי פי החת.

מ. אונא: הדאגה היתה גם לכני כן.

ח. לנדאו: אבל בלי כל תוצאות. אני מציע למשרד החקלאות ללכת בשיטה זו: ליודד את כל תושבי המרוורים המושבות ואת תושבי העיירות החדשים להקים להם לולים של 15 מטילות. אני גור בתכנית הראלית, ואני יודע שאכסר לגדל שם ירקות. אני ממסר שהממשלה לא עשתה שום דבר בכיוון זה שאנשים יגדלו ירקות. כל משמחה אשר יש לה שמת קצת של קרקע יכולה לגדל חירט לאספקה ללול של 15 מטילות. דרך זו, מבחינת התכנית לזמן קצר, עלולה להקטין את המחסור בגרעינים.

יש להתחנן בין שני פרוגים של מגדלי ירקות: המסק הקבוצתי והמסק הפרטי. למסק הקבוצתי, בדרך כלל, יש רזרבה של קרקע, וגם אם אין לו רזרבה, הוא יכול לנדוד למרחקים ולגדל שם את הגרעינים, כי יש לו ציוד מוכן וכוח אדם מספיק, מה שאין כן לגבי המסק הפרטי. לכן, אינני יכול לקבל את הצעתו של חבר הכנסת אבי יהודה האומרת, שאותו המסקים הפרטיים בשרון, אשר אין להם קרקע יצטרכו לנדוד למרחקים או ילעזבו את מקומם הנוכחי ולעבור למקומות אחרים, כדי לגדל גרעינים לאספקה עצמית. בשיטה זו יש מטרה ניסוי, והיא הגרסה להתמררות בה, בפרט כאשר חייבת להיות כזו המגמה לעודד יהודים תרופים ללכת להתישבות.

ביוף דברי, ברצוני לטעון, שהם 5 דונם שלחין, שעליהם דבר חבר הכנסת אבי יהודה, יספיקו את כל האספקה לענף הלול?

צ. יהודה: כן.

א. בהיר: אנו נכנסנו לזיון באחת מהשאלות היסודיות, ואני מבין שבנקודה זו אין דרך אחרת מאשר זו, שועדה הכלכלה תצטרך להביע את דעתה בשאלה יסודית זו.

אינני יודע אם יש לברך על הדרך הבלתי נכונה אשר בה גדל מספר המטילות, אבל אנא יודע, כי לא תהיה לנו ברירה אחרת מאשר לשחוט אותן.

עלינו ללכת בדרך של תיכנון בענף הלול, בכדי שענף זה לא יפרכר, כל מוסר חדשי, בין חתימה והמות, על כן, הביאה ועדת המסנה למליחה הועדה הצעה פרינציפית ללכת בדרך של תיכנון. אני מסכים עם חבר הכנסת כרדור; שאם תחקבל החלטה על הצעה זו, היא לא תוצא לפועל חוץ ימים אחדים, כי זוהי תכנית לזמן ארוך. הבטיחה היא, את אנו נחליט על הצעה לזמן קצר, ואם נעודד את הממשלה, ולא רק את הממשלה, אלא האוכלוסייה כולה ללכת בדרך זו.

יצוני לומר לחבר הנכסח לנדאו, שידועים לי כל הירויים שעליהם דבר. אם תחם את המצב בשוק בשך הערך, תוכח שכמות בשך הערך קולה על התכנית, כי בפלי הלולים הדגירו עורות וחטבו שיקבלו גרעינים מכמות מסויקה, אבל היות והאוצר לא נבחל מכך, התחילו לשחוט עורות. אגידול הרב במספר העורות "השחורות" גרם לכך שיצטרף לחץ גם על השוק השחור של הגרעינים, אילו אגידול בעורות "השחורות" היה מגדיל את כמות הגרעינים בשוק השחור, אני מבין שיכולה לברך על כך, אולם היות ובמרות הגרעינים העומדת לרשותנו מצומצמת מאד, אינך יכול לעשות זאת.

אני חושב שכל האחריות למשק הכלכלה בארץ נריכיה ללכת בדרך של חיכוךן להל ענף וענף, ובטיקור בענפי הלול הרמת והדיג.

אם היות ישנה בארץ 1,1 מליון חושבים האורכיה 368 מליון ביציה לענה, או 307 ביציה לענה לנפש, הרי בקור 4 שניה כמטר מחסר החושבים יגיע ל-1,8 מליון, נמטרך ל-200 אלף ביציה, כמובן, את נספק את אורה ספפר הביציה שאנו מסלקים היות כלומר, במקום 2,7 מליון ממילות, יצמרכו להיות 5,4 מליון.

ע. לביא: כמה דונמיה שלחין ירושיה ל-5,4 מליון ממילות?

היו"ר מ. בדר: 250 אלף דונמ.

א. בהיר: את אנו נכחמך רק על כך, שמשק הלול יטאר כשם שאנו היות ויתבטט על יבוא מחוץ, לא נגדילו, בי את נקמינו, היות ובמקרה הצוב ביותר, לא תוכל המשלה להגדיל את סכום ירושיה בכדי לקיים משק של 5 מליון ממילות.

ישנה תכנית ב' האומרת, שכדי לגדל אספקה ל-100 ממילות יש צורך ב-5 דונמיה. יוצא, אכרא, שכדי לגדל אספקה ל-5 מליון עורות נמטרך ל-250 דונמ. דבר זה אכטר להגטינו חוך 5 שניה, במסגרת התכנית של תוכמת 400 אלף דונמ השקאה. אנו יכולים להגיד, שמחוך 400 אלף דונמ הלה, אנו מסרישים 200 אלף דונמ ליצור אספקה ללול, ויתר ה-200 אלף דונמ ישארו לענפיה אחרים של החקלאות. כגון: ירקות, כרתי וכו'.

י. חרלין: ומה היות לרפת?

א. בהיר: לפי תכנית ב' אנו יכולים להגיע ל-80% של אספקה לתחלתה ללול לאחר שנכסח את כל כמות התצרוכת לרמת, למדגה ולבהמרות עבודה. זוהי התכנית, והאלה את נוכל להגשימה.

אני חושב, שפרינטיס אנו נריכיה לקבל את תכנית ב', כי יש אפשרות להגשימה, ועל ידי כך תכתינה שתי השאלות לגבי העתיד ולגבי העבר.

לגבי העתיד, אני מציע: א. שתועדה תקבל מסקנה האומרת, להממלה חכרון את גידול משק הלול והשחור: גידול והוישבות החדשה; וב' אנו מניחים שכל שנה יקלו על הקרקע 15 יטוביה, הרי הממשלה תתן לכל יחידה משק איקס לזכות מחוך אנתה שכל יחידה תקבל איקס דונמיה לגידול אספקה עצמית.

ב. כל משתחה יכולה לגדל לעצמה 10 עורות על ידי הממלה שיש לה בבית. אינני אומר 10 עורות, או 20 אלא אך ורק 10 עורות, כי זהו המספר שנקבע על ידי תומחיה שאפשר לגדלו על ידי מסולה מהבית. היות כל משתחה יכולה לגדל 18 עורות על ידי אספקה שהיא

מקבלת. אני מציע לבטל סדר זה, כי הוא מבית לידי כן שבמקום 18  
עודות מגדלים 25 ו-30 עורות, ומגדיל את השוק השחור. אני מתנגד  
לשיטה זו, כי היא ומנע את פיתוח ענף הלול הצמוד להתייבשות, וכולנו  
יודעים שבלי לול אי אפשר לקיים מסך מעורב. אנו מוכרחים לאפשר  
לכל כפרי העולים אשר עלו על הקרקע לקיים מסך לול.  
כדי שנהיה הרגלים כלפי המשקיים שמתקיימים  
היום על ענף הלול אנו צריכים להגיד להם, שהם יכולים להמשיך ולגדל  
עורות רק במדה שהם מגדלים גרעינים, או במה אינם יכולים לגדל  
את הגרעינים עליהם לעבור, במשך מספר שנים, לטרנסה אחרת.

י. טרלין:

מדוע אינן המשקיים שאינם להם קרקע יכולים  
קרקע לקבל את הגרעינים מאותה קרקע?

שיש להם גרעינים?

א. בהיר: המצב הוא כשום. ארצנו אינה ארץ בעלת  
מליונים דומנים של פלחה. שטח האדמה  
שאנו יכולים לעבד הוא די מצומצם. אנו רוצים להרבות ולישב נקודות  
על הקרקע ובין אם אלו נקודות אינדבדואליות, או קלקטיביות הן  
מעונינות שיהיו להם גם מסקי לולים. כל מי שיש לו 100 דונם אדמה  
רוצה שיחד עם העבוד האינטנסיבי יהיה לו גם מסך לול. את כן, באופן  
אובייקטיבי לא אהיו גרעינים במידה מסתפק כדי למכרם לאותם המשקיים  
הרוצים לגדל רק עורות.

מר הלפרין:

ברצוני לומר לחבר הכנסת טרלין, שאין  
לחזור את בעיה ההתמקה ללול על ידי כך  
שהמשקיים המגדלים גרעינים יסמקו גרעינים גם לבעלי הלולים שאין  
להם קרקע לגידול עצמי, כי הלול בהיקפו הנוכחי כורך 125 אלף טון  
גרעינים לשנה, בו בזמן שהייצור המקומי מגיע ל-85 אלף טון ומזה  
יש להם לרפת, לטאן, למדגה, ולבהמות העבודה - 40 אלף טון, כך שיש  
שליש הלול נשאר רק - 39 אלף טון. בדרך אגב, שיש למצוא דרך  
אחרת למחרון בעיה ההתמקה ללול מזו שהיא מציע.

א. בהיר:

אני סבור, שועדת הכלכלה צריכה להחליט,  
סלגבי הפתיד, כל-מי, שירצה להקים  
לול יצטרך לקבל מסיון ממשרד החקלאות, כדי שלא יוצר מצב של בהלה,  
ריצה, והרגשת קיפוח. יש לנהוג בענף הלול כשה שנוהגים בענף הדיג.  
בענף הדיג אי אפשר לחסור בריכת דגים מבלי לקבל רשיון ממשרד  
החקלאות.

אני רוצה למכס את דברי ב-4 נקודות  
פרינציפיות, אשר במקרה שתקבלנה יצטרכו ממשרד החקלאות והמומחים  
שלו לתת להן צורה מסוימת. 4 הנקודות הפרינציפיות הן:

- א. חיכוך ענף הלול;
- ב. קשר בין ענף הלול לבין יצירת הגרעינים;
- ג. הקצבות שמתים לגדול גרעינים לאותם משקי העורות שאין להם קרקע;
- ד. עורך ההכנסה של הלול יצטרך לכסות את המחסור בגרעינים;
- ה. הנהגת שיטת רשיונות ממעט משרד החקלאות להחזקת לולים. משמחה המוזל, הן עורות לאפשרה עצמית אינה מקבלת קבורן אמטקה מהממשלה.
- ו. את 4 נקודות אלו ותקבלנה הפרינציפיים הרי משרד החקלאות יעבד לפיהם ויכניס ברורה.

היו"ר מ. ברר: אירוס ופלינו להמשיך את הישיבה, אני  
מביט לזאת הכנסה נבי יאודה לנסח  
את דבריו, כשהן נעשה זאת חבר הכנסה לביא. אינני רוצה להמשיך לריכוח,  
ברצוני רק לקבוע עובדה, להמשיכות של חבר הכנסה נבי יאודה או  
יותר חסרות ויותר יסודיות מאלו של חבר הכנסה בהלוי.

אירוס וגם חבר הכנסה בהלוי וגם חבר  
הכנסה נבי יאודה חברי הועדה המסנה, ברצוני להודיע, כי החצקה  
שהובאה על ידי חבר הכנסה בהלוי אינה החצקה שהוקבלה על ידי כל חברי  
ועדה המסנה.

הישיבה ננעלה בשעה 11.7.50  
החצקה 11.00.

הישיבה ננעלה בשעה 13.00